

Felix De Boeck

Boeren om te schilderen

Zijn eerste kreetjes, zijn eerste huwelijksnacht, zijn laatste adem: Felix De Boeck doet het allemaal in hetzelfde bed. Zijn leven lang gebruikt hij de ouderlijke hoeve om te boeren, te schilderen, te leven. Volle 97 jaar. Stabiel en rechtlijnig. De Boeck hoeft de wereld niet in om het leven te leren kennen.

Johannes De Boeck, een keuterboer uit het Vlaams-Brabantse Drogenbos, wil zijn kinderen een ongeletterd leven als het zijne besparen. Studeren zullen ze, Marcel en Felix. En dan maar meteen aan het Collège Saint-

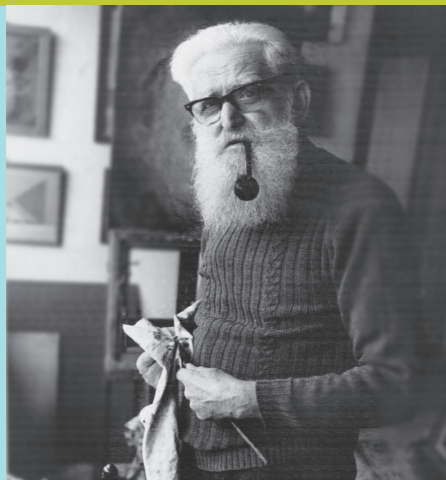
Pol Jacquemyns, de legendarische voetbalreporter en duivenspecialist, zat samen met De Boeck in het Collège Saint-Pierre in Ukkel.

Pierre in Ukkel. Probleempje, Marcel en Felix kennen geen Frans. Geen woord. Felix past zich wonderwel aan en verlaat in 1917 het college als primus. Verdere universitaire studies klassieke filologie liggen voor de hand. Maar de 'Grote Oorlog' woedt in alle hevigheid en hij keert terug naar de hoeve.

Om te boeren? Inderdaad, maar niet als ultieme levensdroom. Wel om zijn échte roeping te financieren. Felix De Boeck wil immers schilder worden, dat weet hij op z'n 19de heel zeker. Etser Pol Craps had hem in zijn kindertijd al warm gemaakt en dankzij stillevenschilder Louis Thevenet wordt het zijn grote liefde.

Louis Thevenet kijkt bewonderend naar enkele tekeningen van Felix De Boeck. Hij ziet dat de jongeman nauwelijks materiaal heeft en brengt hem de volgende dag zes tubes verf, een puntborstel en een doek.

De volgende tachtig jaar leeft Felix De Boeck volgens de gouden regel van Benedictus: acht uur werken, uur slapen, acht uur om zijn dromen waar te maken. Zondag is vaste schilderdag, 'verkering en huwelijk inbegrepen', zoals hij het zelf zegt.

Meer dan 5000 kunstwerken schildert Felix bij elkaar. In het begin werkt hij natuurgelukkig, maar onder invloed van poëzie en muziek worden zijn werken abstract, met veel ruimte voor symbolen. Na het trauma van WO I moet alles heropgebouwd worden, ook de kunst. Hij speelt met kleur en vorm om de diepste droefenis en de grootste euforie uit te drukken. Zijn prachtige schilderijen, zijn rechtlijnige, Vlaamse kijk werken inspirerend en zijn ouderlijke woonst groeit tot een bedevaartsoord. Aanvankelijk vooral voor kunstenaars, na verloop van tijd ook voor politici, kerkleiders en professoren. Een gesprek met Felix De Boeck is immers altijd een ervaring en nooit vrijblijvend.

Het leven spaart De Boeck niet. Vier kinderen sterven voor hun tweede verjaardag. Het vijfde, een dochter, is zwaar fysiek- en mentaal gehandicapt.

Na zijn dood in 1995 wordt een groot deel van zijn werk ondergebracht in een prachtig museum dat de Vlaamse Gemeenschap in zijn tuin heeft gebouwd.

Collectie Vlaamse Gemeenschap, fotograaf Hugo Martens

Foto's: MuFDB 2008